

άλυτο. Θα εξαρτηθεί από τη γραμμή της "Αίγκας των μικρομεσαίων αγροτών" της οποίας είναι μέλος.

Οι εργάτες του συνεταιρισμού δεν έχουν πάρει μισθούς εδώ και επτά βδομάδες. Ούτε χρήματα για τις περιπτώσεις ύστατης ανάγκης τους δόθηκαν. Κόψαμε κάτω 24.000 τόνους φελλού και κατασχέσαμε άλλους 25.000 τόνους όταν καταλάβαμε το αγρόκτημα. Σκοπεύαμε να τον πουλήσουμε για να πληρωθούμε.

Ο Ζέ επίσης μίλησε (και εδώ διακόπηκε από άλλα μέλη της επιτροπής) για τον αριθμό των αγριοκούνελων που περιπλανιούνται στα χωράφια. Εξαιτίας της γενικής αντίθεσης για το κυνήγι τους (για κυρίως αριστοκρατική διασκέδαση και ένας από τους λόγους που η γη έμενε ακαλλιέργητη), υπήρχε μια σχετική σύγχυση για το τι μπορεί να γίνει πάνω σ' αυτό το πρόβλημα.

Οι εργάτες από το περιφερειακό κέντρο στην Εβόρα, τους συμβούλεψαν να κάνουν ό,τι αυτοί θεωρούσαν κατάλληλο. Μόνο αυτοί γνώριζαν τα προβλήματα. Όπως το έθεσε ένας εργάτης του IRA: "Για 48 χρόνια είχατε άλλους να παίρνουν αποφάσεις για σας. Αν εμείς είμαστε τώρα εδώ για να κάνουμε το ίδιο, τίποτα δεν θα άλλαζε. Εσείς καταλάβατε τη γη, τώρα κάντε αυτό που θέλετε." Γενικά, αυτή ήταν η στάση των εργατών του IRA. Η γραφειοκρατία ήταν μικρή, και ο μοναδικός έλεγχος του κέντρου ήταν η χορήγηση δανείων, τα οποία στις περισσότερες περιπτώσεις δίνονταν αμέσως. Παρόλα αυτά, υπήρχε ένας μεγάλος ταξικός διαχωρισμός ανάμεσα στην επιτροπή και τους τεχνικούς βοηθούς του IRA. Η ομάδα του IRA ζήτησε από τους εργάτες να κάνουν μια κριτική στο κέντρο. Ο Ζέ μίλησε για δύο παράπονα. Το πρώτο ήταν μια σχετική αποδιοργάνωση. Όταν πήγαινε στο κέντρο συναντούσε κάθε φορά διαφορετικούς ανθρώπους. Και το δεύτερο ήταν, πως ότι έλεγε ένας εργάτης του IRA δεν ανταποκρινόταν σ' αυτό που έλεγε ένας άλλος.

Αυτό, φυσικά, δεν ήταν παράξενο. Μέσα στο κέντρο υπήρχαν όλων των ειδών οι πολιτικο-τεχνοκρατικές τάσεις. Αρχίζαν από το PCP μέχρι το URPP και συμπεριλαμβάναν ακόμα και "φιλελεύθερους". Γενικά ο ρόλος του IRA ήταν αυτός της "ανάρρωσης". Όπως όμως η COPCON συνέβαλε στην προώθηση του μύθου πως η εργατική τάξη δεν χρειαζόταν νά'ταν οπλισμένη, έτσι και το IRA προώθησε το μύθο πως η εργατική τάξη δεν χρειαζόταν να πάρει τον έλεγχο της δικανικής και της οικονομικής εξουσίας. Όσο και συχνά το IRA να επαναλάμβανε πως οι εργάτες είχαν φίλους στα κέντρα, η ύπαρξη του IRA σαν κατευθυντήρια γραμμή προς την εξουσία εμπόδιζε την δημιουργία παράλληλων και αυτόνομων εργατικών ενώσεων, σ' αυτό το επίπεδο.

CDS: Κοινωνικό και Δημοκρατικό Κέντρο. Στην πραγματικότητα δεξιό κόμμα, το οποίο συγκέντρωσε πολλούς από τους φασίστες μετά τις 25 Απριλίου.

PPD: Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα. Καπιταλιστικό κόμμα του κέντρου. Είχε υπουργούς σε κάθε προσωρινή κυβέρνηση εκτός από την πέμπτη.

PCP: Πορτογαλικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Ιδρύθηκε το 1921.

MRPP: Κίνημα για την Αναδιοργάνωση του Προλεταριακού Κόμματος. Ιδρύθηκε το 1970 από φοιτητές και νεαρούς εργάτες που έφυγαν από το σοσιαλιστικό κόμμα. Η πιο θορυβώδης μαοϊκή ομάδα.

Inter-Comissoes: ένωση των επιτροπών. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε για αναφορά σε διάφορες οργανώσεις:

α) ομοσπονδία επιτροπών παραγκουπόλεων

β) ομοσπονδία επιτροπών στρατιωτών και ναυτών

γ) μια ομάδα επιτροπών που δημιουργήθηκε από την *Inter-Empresas*

ANP: Λαϊκή Εθνική Δράση, το κυριώτερο φασιστικό κόμμα πριν τις 25 Απριλίου.

COPCON: δυνάμεις ασφαλείας του MFA. Ιδρύθηκε τον Ιούλιο του 1974, διαλύθηκε τον Νοέμβριο του 1975.

Intersindical: ομοσπονδία εργατικών συνδικάτων, κάτω από τον έλεγχο του σοσιαλιστικού κόμματος.

CT: εργατικές επιτροπές, συνήθως εκλεγμένες από την γενική συνέλευση των εργατών.

PRP—BR: Επαναστατικό Προλεταριακό Κόμμα—Επαναστατικές Ταξιαρχίες. Διασπάστηκαν από το FPLN το 1975, ιδρύοντας τις ταξιαρχίες, οι οποίες ήταν υπεύθυνες για τις διάφορες επιθέσεις σε πολεμικά πλοία και στρατιωτικές εγκαταστάσεις πριν από τις 25 Απριλίου. Ίδρυσσε το κίνημα εργατικών συμβουλίων.

FEC—ml: μαρξιστές-λενινιστές. Συνένωσε διάφορες μαοϊκές ομάδες συμπαθούς της ... Αλβανίας.

UDP: Λαϊκή Δημοκρατική Ένωση. Συνένωση διαφόρων μαοϊκών τάσεων.

GRAM: ομοσπονδία αυτόνομων επαναστατικών συνοικιακών επιτροπών.

CDE: Δημοκρατικές Επιτροπές για τις εκλογές. Ιδρύθηκαν το 1969 για εκλογικούς σκοπούς. Αρχικά αποτελέσθηκε από το PCP, το PC και το MAR, μια ομάδα προοδευτικών καθολικών.

Inter-empresas: ομοσπονδία εργατικών επιτροπών.

Την μετάφραση του κειμένου έκανε η Κατερίνα Παπαθανασίου από το βιβλίο του Phil Mailer PORTUGAL the impossible revolution (Black Rose Books), απ' όπου και αναδημοσιεύονται οι φωτογραφίες.

ΙΤΑΛΙΑ '77
ΜΕΡΕΣ ΟΡΓΗΣ

Φλεβάρης

Στις 16 του μήνα όλα τα πανεπιστήμια της Ιταλίας καταλαμβάνονται. Οι καταλήψεις, που συνδέονται με την μεταρρύθμιση Μαλφάτι, εξελίσσονται σε μία γενικευμένη κρίση όλων των μορφών της αποξένωσης. Μετατρέπονται σε άρνηση της εξουσίας των γραφειοκρατών, των κομμάτων, των συνδικάτων.

Ρώμη 18: ο συνδικαλιστής ηγέτης Λάμα προσπαθεί να διοργανώσει συζήτηση στο κατειλημμένο πανεπιστήμιο. Όμως αυτός και οι γορίλλες του κυνηγιούνται από χιλιάδες φοιτητές που καταστρέφουν την εξέδρα από την οποία θα μιλούσε. Το Κ.Κ. καλεί την αστυνομία να επέμβει ενάντια στους φοιτητές, που προκαλούν εκτεταμένες ζημιές στο πανεπιστήμιο πριν το αφήσουν στα χέρια των δυνάμεων της αστικής τάξης.

Μάρτης

Ρώμη 4: Μετά την αναγγελία της καταδίκης του Φαμπρίτσιο Παντιέρι σε φυλάκιση 9 χρόνων για τα γεγονότα που οδήγησαν στον θάνατο του φασίστα Μάντακα, το συγκεντρωμένο πλήθος επιτέθηκε στους караμπινιέρους που βρίσκονταν στους διαδρόμους του ανωτάτου δικαστηρίου. Πολλοί σύντροφοι τραυματίστηκαν από τα γκλαμπς και τα δακρυγόνα.

Ρώμη 5: Η αστυνομία επιτίθεται σε είκοσι χιλιάδες συντρόφους που μαζεύτηκαν να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην καταδίκη του Παντιέρι. Μετά από ένα στιγμιαίο μπέρδεμα αμύνονται, κρατώντας μακριά την αστυνομία για ώρες. Φτιάχτηκαν οδοφράγματα από αυτοκίνητα και λεωφορεία. Συνελήφθησαν 7 σύντροφοι.

Παλέρνο 8: Η αστυνομία επιτέθηκε σε μια ομάδα συντρόφων που αποφάσισαν να μειώσουν μόνοι τους την τιμή του εισιτηρίου σε μια συναυλία. Ακολούθησαν σκληρές συγκρούσεις στην διάρκεια των οποίων ρίχτηκαν πυροβολισμοί μέσα στο πλήθος από την αστυνομία.

Μπολόνια 11: Σε συγκρούσεις στο πανεπιστήμιο ανάμεσα σε συντρόφους και μέλη της Κομμουνιόν ε Λιμπερατιόνε, οι караμπινιέροι πυροβολούν και σκοτώνουν τον Φραντσέσκο Λο Ρούσο, μαχητή της Λόττα Κοντίνουα. Αμέσως χιλιάδες σύντροφοι βγαίνουν στους δρόμους. Καίγεται ένα χριστιανοδημοκρατικό βιβλιοπωλείο, καταστρέφονται μαγαζιά, επίθεση σε δημαρχείο, κατάληψη του σιδηροδρομικού σταθμού Ο κομμουνιστής δήμαρχος φωνάζει το στρατό να επέμβει.

Ρώμη, Μπολόνια, Τορίνο, Πάντβα, Λέτσε, Μεσίνα κλπ. 12: Ένοπλες συγκρούσεις συντρόφων με την αστυνομία, επιθέσεις σε κομματικά γραφεία και μαγαζιά. Ηλύσσα χιλιάδων ανθρώπων πλημμυρίζει τους δρόμους, λύσσα που αυξάνεται από τη δολοφονία του Λο Ρούσο

Το κείμενο αυτό είναι απόσπασμα από το βιβλίο ARMED STRUGGLE IN ITALY (Bratach Dubh), που πρόκειται να εκδοθεί σύντομα από τις Αυτόνομες Εκδόσεις, Σειρά ΑΓΓΙΟΓΑΤΑ. Την μετάφραση έκανε ο Παναγιώτης Κалаμαράς.

Για να μπορέσω να διαλύσω κάθε αμφιβολία που πιθανά θα εμφανιστεί, πρέπει να ξεκαθαρίσω ότι όταν μιλάω για ένοπλο αγώνα δεν τοποθετώ τον εαυτό μου στις τεχνητές κατηγορίες που μας επιβάλλουν οι αστικοί νόμοι, και σύμφωνα με τις οποίες μερικοί σύντροφοι μπορεί να μην θεωρούν σαν πράξη ένοπλου αγώνα το πέταγμα μιας δωδεκάδας μολότωφ.

Δεν είναι το τεχνητό μέσο που χρησιμοποιούμε αυτό που προσδιορίζει μια ενέργεια σαν βίαιη ή όχι, αλλά μάλλον η προοπτική της ενέργειας στην αντιπαράθεση με τον ταξικό εχθρό. Το να εμπλακείς στον ένοπλο αγώνα, σημαίνει κατά βάθος, ότι είσαι έτοιμος να απαντήσεις στην κρατική βία και εκμετάλλευση σε όλα τα επίπεδα: κάθε χτύπημα του κράτους θα έχει και την απάντησή του. Σημαίνει να περάσεις από την απλή αμυντική φάση σε εκείνη της επίθεσης, με σκοπό να χτυπήσεις τα κέντρα οργάνωσης του εχθρού και την καταπίεση. Ταυτόχρονα, πρέπει να είσαι ικανός να δείχνεις σε όλους τους εκμεταλλευόμενους που βρίσκεται κρυμμένος ο πραγματικός εχθρός και ακόμα πώς μπορείς να τον χτυπήσεις. Δεν είναι ούτε δυσδιάκριτος, ούτε άτρωτος. Το δεύτερο, είναι και το πιο σημαντικό στην προχωρημένη φάση της σοσιαλδημοκρατίας. Σ' αυτή, το κράτος προσπαθεί να σύρει το προλεταριάτο μέσα στην δικιά του λογική, να το ταυτίσει με τον αντίπαλό του μέσα από τους μηχανισμούς της συναίνεσης και της συνδιαχείρισης της εκμετάλλευσης, ενώ ταυτόχρονα επιδεικνύει αυξημένη καταστολή και εγκληματικότητα για να προκαλεί τον φόβο. Αυτήν την κατάσταση μπορείς να την δεις όχι μόνο στην Δ.Γερμανία, αλλά και στην Ιταλία, καθώς και σε άλλες περιοχές του ανεπτυγμένου καπιταλισμού.

Διαφορετικές μέθοδοι και επιλογές, προφανώς, μπορούν να υπάρχουν μέσα στην επαναστατική πάλη, όμως, οι αναρχικοί δεν μπορούν να συμφωνούν με όλες. Αλλά γι' αυτό θα μιλήσω αργότερα.

Επίσης, ελπίζω να αποφύγω τις κριτικές αντιρρήσεις ανθρώπων με παγιωμένες απόψεις, οι οποίοι, αφού δεν περιλαμβάνουν στην προοπτική τους το ζήτημα του ένοπλου αγώνα, μπερδεύουν τη συζήτηση με θέσεις όπως: "η παρούσα κατάσταση δεν μας επιβάλλει την ανάγκη για λαθραίο ένοπλο αγώνα, που μοιραία, στο τέλος, απαιτεί από τους αγωνιστές να δώσουν όλη την ενεργητικότητά τους" (*Rivista Anarchica*, Μάρτης 1977, σ. 12)

Πριν απ' όλα, πρέπει να επισημάνω για μια ακόμη φορά, πως το όλο θέμα, κάτω από τέτοιες συλλογιστικές, μετατρέπεται σε κάτι το αφηρημένο. Ο ένοπλος αγώνας αντιμετωπίζεται σαν ξεκομμένος από την υπόλοιπη επαναστατική δραστηριότητα, σαν μια απλά διαχωρισμένη "τεχνική", και πιστεύεται ότι η στρατιωτική φάση θα κλέψει τον χρόνο και την ενεργητικότητα κάποιου που δεν ξέρει τα προηγούμενα. Κι αυτό, πέρα του ότι τέτοιες αντιρρήσεις διαστρεβλώνουν το πρόβλημα, προβάλλοντας τον ένοπλο αγώνα με το επίθετο "λαθραίο", έτσι ώστε να μοιάζει μοιραία, αρνητικός και εκφυλιστικός. Δεδομένου του γεγονότος, πως ο ένοπλος αγώνας είναι από τη φύση του πάντοτε παράνομος, δεν μου φαίνεται ότι ο λαθραίος χαρακτήρας του πρέπει αποκλειστικά να αποτελέσει την εκλογή κάποιου, αλλά πως μάλλον, τελικά, είναι και αυτό ένα ενδεχόμενο που μπορεί να γεννηθεί στο μυαλό του (κι όχι κάτι μοιραίο που θα βοηθήσει στην δημιουργία μιας σχέσης πρωτοπορίας-μάζας, σύμφωνα με το λενινιστικό πρότυπο). Από την άλλη, για να επανέλθουμε στο σήμερα, ποιός μπορεί να ισχυριστεί, ότι οι χαρακτηριστικές ενέργειες που προωθούνται από συγκεκριμένους συντρόφους (π.χ. η ενέδρα στον γιατρό στην Πίζα, που ήταν υπεύθυνος για την δολοφονία του συντρόφου *Serantini*), και που σίγουρα μπορούν να θεωρηθούν

και γύρω απ' αυτό συγκρούονται με την αστυνομία και μετά επιστρέφουν στις "βάσεις" τους.

Σεπτέμβρης

Ρώμη 30: Οι φασίστες σκοτώνουν τον μαχητή της Λόττα Κοντίνοβα, Γουώλτερ Ρότσι, ενώ αυτός μαίραζε προκηρύξεις καταδικάζοντας τον πυροβολισμό της Έλενα Πακινέλι από 4 φασίστες. Στο Μιλάνο, μέσα στην νύχτα, φτάνουν τα νέα της δολοφονίας του Ρότσι. Αμέσως γίνονται διαδηλώσεις, και καταστρέφονται αυτοκίνητα στο κέντρο της πόλης.

Οκτώβρης

Ρώμη 1: Διαμαρτυρίες για τη δολοφονία του Ρότσι. Διοργανώνεται αυθόρμητα μια μεγάλη διαδήλωση. Καίγονται τρία φασιστικά στέκια. Αυτοκίνητα και λεωφορεία χρησιμοποιούνται για τον αποκλεισμό των δρόμων. Η αστυνομία επιτίθεται επανειλημμένα με δακρυγόνα στους διαδηλωτές. Στην Μπολόνια κατά την διάρκεια της διαδήλωσης ξεσπούν επεισόδια. Καίγεται ένα μπάρ και καταστρέφονται πολλά αυτοκίνητα. Την νύχτα ανάβεται φωτιά σε αίθουσα έκθεσης αυτοκινήτων. Στην Φλωρεντία η κατάληψη των ξενοδοχείων συμπεριλαμβάνει τώρα και διαμαρτυρία για τον Ρότσι. Ζημιές σε μερικά καταστήματα. Στο Καταντζάρο μάχες ανάμεσα σε συντρόφους και τους φασίστες, επιθέσεις της αστυνομίας. Στην Μπρέσια τις διαδηλώσεις συνοδεύουν επιθέσεις από διάφορους εκπροσώπους της εξουσίας. Στην Πάντοβα καίγονται δύο μπαρ και δέχεται επίθεση μια τράπεζα. Στο Βαρέζε διαδήλωση με μολότωφ ενάντια σε επιλεγμένους στόχους. Στην Βερόνα, συγκρούσεις με την αστυνομία, μολότωφ σε καταστήματα. Μιλάνο: μεγάλη διαδήλωση, μολότωφ σε εκκλησία και σε ένα μπαρ που συχνάζουν φασίστες.

Ρώμη 3: Βίαιες συγκρούσεις με την αστυνομία. Κατά τη διάρκεια της κηδείας του Ρότσι, σύντροφοι εξεγείρονται ενάντια στην ατμόσφαιρα του επίσημου πένθους που περιλαμβάνει αντιπροσώπους των αρχών της πόλης, και σε ένα μέρος που συχνάζουν φασίστες η κηδεία μετατρέπεται σε διαδήλωση. Αμέσως αρχίζουν συγκρούσεις με τους καραμικιέρους. Καίγονται ένα φασιστικό στέκι, γραφεία του MSI, ένα αυτοκίνητο και ένα φορτηγό.

Νοέμβρης

Μπολόνια 11: Ο Γερμανός χριστιανοδημοκράτης Γκύντερ Μύλλερ, και ο Άγγλος υπουργός Εργασίας Τόμας Έργουιν έρχονται να δώσουν Σημεία της τιμής του συμβουλίου της Ευρώπης στον Αντρέατζι, σαν αναγνώριση της προσφοράς του στην ανάπτυξη των ευρωπαϊκών σχέσεων. Σύντροφοι θέλοντας να ρωτήσουν τον Μύλλερ σχετικά με τις δολοφονίες του Στάμχαϊμ, καταλαμβάνουν την αρχιτεκτονική σχολή. Ζητούν επίσης να αφεθούν ελεύθεροι, οι συλληφθέντες σύντροφοι από τα γεγονότα του Μάρτη στην Μπολόνια. Περιπολίες συντρόφων καλύπτουν

πρέπει, επίσης, να ξέρει, πώς να εφαρμόσει στην πράξη τις βεβαιότητες του, ειδικά στην περίπτωση που η ιδεολογική ηγεμονία των ρεφορμιστικών δυνάμεων έχει αποκοιμίσει τη συνείδηση και τη θέληση για λακκή πάλη, ή στην περίπτωση που πνίγει τα πάντα η κρατική καταστολή. Οι ιδεολογικές διατριβές και η θεωρητική προπαγάνδα δεν είναι από μόνες τους αρκετά ικανές να ταρακούνησουν τις υπάρχουσες σχέσεις εξουσίας. Πρέπει να μετασχηματιστούν και σε ενέργειες, που η αυξανόμενη προπαγάνδισή τους θα κάνει τις καταπιεζόμενες τάξεις να αναγνωρίσουν τις δικές τους πραγματικές ανάγκες.

Αυτή η άποψη μπορεί οριακά να ταυτίζεται με την αποκαλούμενη, δήθεν, υποδειγματική δράση, που απαιτεί σίγουρα προσεκτική σκέψη πάνω στη σχέση ανάμεσα στην εργατική μειοψηφία, την κοινωνική κατάσταση και την εκλογή του αντικειμένου. Αλλά κάτι τέτοιο, δεν μου φαίνεται ότι μπορεί να μειώσει τη θέλησή μας να συμβάλουμε στην "ένδοξη" ιστορική κληρονομιά, στην οποία συχνά αναφερόμαστε.

Μπροστά στη σημερινή κατάσταση, η διαφωνία σχετικά με την υποδειγματική δράση μοιάζει περιορισμένη και ανεπαρκής. Πιστεύω, ότι βρισκόμαστε μπροστά σε κάτι ποιοτικά διαφορετικό. Σήμερα, ναί μεν τέτοιες ενέργειες γίνονται λιγότερο ή περισσότερο από ειδικευμένες και κατάλληλα οργανωμένες μειοψηφίες, όμως, αποτελούν παράλληλα και την έκφραση ενός κινήματος που δεν μπορεί έτσι απλά να απορριφθεί σαν μειοψηφικό, και μάλιστα στη βάση ενός απλού μαθηματικού υπολογισμού. Λέγοντας αυτά, δεν αναφέρομαι απλά σε συνθήκες όπως εκείνες στην Μπολόνια και τη Ρώμη στις 11,12 του Μάρτη, όπου ξεπήδησαν ενέργειες ένοπλου αγώνα από διαδηλώσεις στις οποίες συμμετείχαν χιλιάδες σύντροφοι: αναφέρομαι και σε "λαθραίες" ενέργειες από οργανώσεις που έχουν ξεκάθαρα επιλέξει τον ένοπλο αγώνα, όπως οι ΚΤ, οι ΝΑΡ ή η πληθώρα των ονομάτων που ξεπηδούν καθημερινά.

το αντιθεσμικό κίνημα και η βία

Στην σημερινή κατάσταση δεν είναι πια δυνατό να λέμε ότι οι ενέργειες, όπως οι ένοπλες συγκρούσεις με την αστυνομία, οι επιθέσεις στα κέντρα της εκμετάλλευσης και στα φυσικά πρόσωπα από τους πιο γνωστούς δίκωτες ή επαναστάτες μαχητές, είναι προϊόν αποκλειστικά της θέλησης και των επιμελημένων προσπαθειών μιας χούφτας θεωρητικών ή επαγγελματιών της λαθραίας πρακτικής, διαχωρισμένων από τις μάζες.

Σήμερα, όταν το ηλεκτρονικό εργοστάσιο του Montedison, ή τα μαγαζιά της Luisa Spagnoli ή ο γιατρός που ενέκρινε την δολοφονία του Serantini δέχονται επιθέσεις, όλα αυτά, απλά προστίθενται στις απαιτήσεις και στο επίπεδο συνειδητοποίησης του κινήματος, που είναι κάτι παραπάνω από ένα απλό άθροισμα ομάδων, κολλεκτίβων ή μικροσκοπικών κομμάτων. Είναι ένα κίνημα που περιλαμβάνει ένα μεγάλο μέρος των περιθωριοποιημένων αυτής της κοινωνίας: "μη εξασφαλισμένους" φοιτητές, τμήματα των βιομηχανικών εργατών, γυναίκες, ανθρώπους με δουλειές του ποδαριού, όπως επίσης και τους λιγότερους αριθμητικά, αλλά όχι λιγότερο σημαντικούς εργάτες των υπηρεσιών, τους τεχνικούς κλπ. Ένα κίνημα που διάλεξε έναν άλλο δρόμο, μέσα στην πολυπλοκότητα του, ίσως αυθόρμητα, ίσως όχι ξεκάθαρα, αλλά σίγουρα με επίγνωση του ότι ο εχθρός δεν εμφανίζεται μόνο στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους και των κυβερνήσεων (κάτι αρκετά φανερό), αλλά και στα νέα αλλιώτικα αφεντικά των εργατικών συνδικάτων.

Η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην άρνηση και στην αντίθεση στον καπιταλισμό και το ρεφορμιστικό ψέμμα γίνεται ολοφάνερη μέσα από ενέργειες που αποτελούν πατρική κληρονομιά του κινήματος. Η τελευταία ξεπηδά από τους αγώνες, που αν και διεξάγονται από την πλειοψηφία, στα σίγουρα ανήκουν στις μάζες. Έχουμε συνηθίσει εδώ και χρόνια να βασιζόμαστε σε μια πρακτική ανικανότητας, σε ένα κίνημα που προσπαθεί να προχωρήσει πέρα από το επίπεδο της "γνώμης". Έχουμε συνηθίσει να ασχολούμαστε με προβλήματα που αποτελούν τυπικό γνώρισμα μιας συνειδητής μειοψηφίας, ουσιαστικά απομονωμένης από το πραγματικό κίνημα, και έτσι πολλοί από εμάς δυσανασχετούμε μπρος σ' αυτήν την κατάσταση. Αυτό εξηγεί την προφανή δυσκολία μας να προσανατολιστούμε στα πραγματικά προβλήματα, καθώς επίσης και την ροπή μας να χανόμαστε σε μια, μάλλον, περιθωριακή έρευνα, που εδώ έχει πια ξεπεραστεί από το πραγματικό επίπεδο του αγώνα.

Για παράδειγμα, η δυσκολία, που προκύπτει από την επανάληψη προφανών αλλά άχρηστων ιδεολογικών "διακρίσεων", βασίζεται στο κλασικό επιχειρήμα, ότι οι Κόκκινες Ταξιαρχίες είναι μαρξιστές-λενινιστές και εμείς αναρχικοί, άρα υπάρχουν ανυπέβλητες διαφορές μεταξύ μας. Αυτή η συζήτηση μπορεί να φτάσει μέχρι την καρδιά του προβλήματος, αν δεν μείνουμε σε μια στατική και δογματική θεώρηση των δύο τάσεων, αλλά αναλύσουμε αντίθετα, το όλο ζήτημα, μεταφράζοντας τις θεωρητικές επιλογές σε πρακτικές.

Και εδώ μπορούμε να παρατηρήσουμε πως η μαρξιστική-λενινιστική αντίληψη (ίσως όμως πιο Καστρική παρά λενινιστική) των ένοπλων κομμάτων μεταφράζεται από μόνη της σε μια πρακτική επαγγελματιών του μυστικισμού, επιλεγμένου από τα πριν, πράγμα που αποτελεί και τη βάση της κριτικής που πρέπει να ασκήσουμε στις Κόκκινες Ταξιαρχίες.

Η αντίληψη, ότι ορισμένοι σύντροφοι πρέπει να αποτελούν την ένοπλη πτέρυγα της τάξης, αναπαράγει την κατάσταση του διαχωρισμού, και μπορεί να γίνει η κύρια αιτία σφαλμάτων ως προς την εκτίμηση εκείνων των συντρόφων, που εγκλωβισμένοι στην λογική της ειδικευμένης μειοψηφίας, συχνά αδυνατούν να συσχετίσουν τις ενέργειές τους σε πολιτικό επίπεδο με τις ανάγκες του κινήματος. Άλλο πράγμα είναι, ένας εργατικός πυρήνας να αποφασίζει πάνω στο ζήτημα της τιμωρίας ενός επιστάτη ή ενός φασίστα, ή της διενέργειας ενός σαμποτάζ, και εμπιστευόμενος την εκτέλεση της απόφασής του σε ένα περιορισμένο αριθμό συντρόφων (για τους προφανείς λόγους της ασφάλειας, αποτελεσματικότητας κλπ), και άλλο πράγμα είναι, τελείως διαφορετικό, ένας περιορισμένος αριθμός συντρόφων (απόντων από τις διαδικασίες και με μικρή ή καθόλου σχέση μ' αυτές) να αποφασίζει για την πραγματοποίηση της ίδιας ενέργειας.

Άλλωστε, σύμφωνα με την δεύτερη λογική, τέτοιες ένοπλες ομάδες δεν φτιάχνονται στη βάση ενός φυσιολογικού προτύπου "διύλισης", όπου οι πιο πολιτικοποιημένοι και εκείνοι με την μεγαλύτερη ικανότητα για ορισμένα είδη δράσης συμμετέχουν στις πιο προωθημένες μορφές πάλης. Αντίθετα, κάτι τέτοιο βασίζεται σε μια περίπου προσωπική, ιδεαλιστική επιλογή, μέθοδος που δεν μου φαίνεται σωστή ακόμα και μέσα σε μια λογική πρωτοπορείας (που επίσης δεν συμμερίζομαι).

Ο σωστός δρόμος δεν είναι, επομένως, κατά την γνώμη μου, το ένοπλο κόμμα των ειδικευμένων στρατιωτικών, αλλά αντίθετα η διεύρυνση του χώρου του επαναστατικού αγώνα ενάντια στο κράτος. Και είναι έτσι, όχι γιατί το αποφάσισε μια χούφτα διανοουμένων, αλλά γιατί το αντιθεσμικό κίνημα που έχει αναπτυχθεί, δεν μπορεί πια να υποχωρήσει από θέσεις που ήδη έχει κατακτήσει, ή να αναβάλλει τη δράση του για να περιμένει κάποιες καλύτερες στιγμές. Αντίθετα, πρέπει να προσπαθήσει να προωθηθεί ακόμα πιο πολύ. Η πείρα αποδεικνύει, πως χωρίς βία το σοσιαλδημοκρατικό, φασιστικό κράτος δεν προτίθεται να παραχωρήσει ούτε σπθαμή από το έδαφος που κατέχει.

γιατί το κίνημα προχωράει μπροστά

Σ' αυτό το σημείο, το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε δεν είναι τόσο το να καταστήσουμε τις ενέργειες του ένοπλου αγώνα "κατανοητές" στο κίνημα, όσο το να αποδείξουμε τις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στο επαναστατικό κίνημα, που έχει αρχίσει να εμφανίζεται σ' ολόκληρη τη χώρα (και που ακριβώς επειδή είναι επαναστατικό, περιέχει αναφάσεις που πρέπει να μελετήσουμε χωρίς άγχος), και το υπόλοιπο προλεταριακό κίνημα, όπου οι ρεφορμιστές καταφέρνουν ακόμα να ασκούν την ηγεμονία τους. Το πρόβλημα βρίσκεται στους εξασφαλισμένους εργάτες, που ελέγχονται από τα εργατικά συνδικάτα (σχετική ασφάλεια δουλειάς, συντήρηση ακόμα των κατακτήσεων από τους μισθολογικούς αγώνες του '68), που πληρώνονται για την ολοκληρωτική τους ένταξη στην λογική της δουλειάς, της εκμετάλλευσης και του κράτους, και που παρ' όλα αυτά περνούν από ένα μεταβατικό στάδιο άσκησης κριτικής.

Η καπιταλιστική κρίση σήμερα, σε παγκόσμιο επίπεδο, έχει εξαλείψει τα περιθώρια του συστήματος για ανάρρωση, και τα συνδικάτα δεν μπορούν πλέον να παύουν τον αναστατικό και απορροφητικό ρόλο τους, όπως έγινε το '68-'69. Εκείνη την εποχή οι επαναστατικές τάσεις που εμφανίστηκαν, περιορίστηκαν, γιατί η περίοδος εκείνη ήταν ακόμη περίοδος εξάπλωσης του καπιταλισμού, που είχε ακόμα έδαφος να συνδιαλλαγεί. Σήμερα, το σύστημα μπορεί να προσφέρει πολύ λίγα στους μισθωτούς, σαν αντάλλαγμα της υπακοής τους στην φασιστοποίηση της κοινωνίας.

Έχουν, πράγματι, ανοίξει ρωγμές στο ελεγχόμενο από τους ρεφορμιστές εργατικό κίνημα. Έχει απλωθεί η αναστάτωση και υπάρχει μια γενικευμένη δυσαρέσκεια, που όμως, προς το παρόν, δεν έχει μετασχηματιστεί σε θέληση για κοινωνική αλλαγή ή σε ξεκάθαρη αναγνώριση του εχθρού. Ανάμεσα στους εργάτες και τα αφεντικά τους υπάρχει μια επισφαλής ισορροπία, που πρέπει να προσπαθήσουμε να ανατρέψουμε. Ξέρουμε, ότι οι περιθωριακοί και οι "εξασφαλισμένοι" έχουν στην πραγματικότητα έναν κοινό εχθρό, αλλά οι δεύτεροι δεν το έχουν κατανοήσει ακόμα.

Το κίνημα πρέπει να προχωρήσει μπροστά και να συντρίψει την ρεφορμιστική ισορροπία. Οι αγώνες του πρέπει να δείξουν, ότι υπάρχει ένας πόλος αντικαπιταλιστικής και αντικρατικής επίθεσης, που μπορεί να γίνει σημείο αναφοράς ακόμη και για εκείνους που εγγυώνται την εκμετάλλευση.

Ολόκληρη την πόλη. Ξεσπούν συγκρούσεις με την αστυνομία.

Μιλάνο 11: Μάχες ανάμεσα σε συντρόφους και την αστυνομία στην περιοχή του Σεμπιόνε κατά τη διάρκεια πορείας διαμαρτυρίας γιατί άγνωστοί έριξαν μολότφ σε σπίτι συντρόφου την προηγούμενη νύχτα. Η αστυνομία πυροβολεί και ρίχνει δακρυγόνα. Οι σύντροφοι απαντούν με μολότφ, πέτρες, μηχανικά κλειδιά, καταπέλτες και οτιδήποτε άλλο μπορούν να βρουν.

Ρώμη 12: Παρά την απαγόρευση των διαδηλώσεων, σύντροφοι αρχίζουν να μαζεύονται για πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στο κλείσιμο των γραφείων αυτόνομων ομάδων. Ακολουθούν τετράωρες και πλέον συγκρούσεις με την αστυνομία. Πνούνται 20 συλλήψεις. Για τον ίδιο λόγο ξεσπούν συγκρούσεις στο Μιλάνο, όπου μια μεγάλη ομάδα εισβάλλει στο αστυνομικό τμήμα ενός από τους σιδηροδρομικούς σταθμούς.

Smile

ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ ΔΡΟΜΟΙ!

HANNIBAL ANTE PORTAS

Dreimonatliche Review Reitendes Lesens, c/o Geog Chambas, Poste Restante 15 501, Cholargos, Athen, Griechenland.

HANNIBAL ANTE PORTAS

τριμηνιαία επιθεώρηση έφιππης ανάγνωσης, τεύχος 1ο, μάρτης 1986, εκδότης -ιδι(ε)οχρήστης: εκδοτικό τσούρμο "οι αρουραίοι της μητρόπολης", υπεύθυνος έκδοσης: γιώργος χάμπας, πραξιτέλους 1, αθήνα, σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν: β. караγιάννης, κ. παπαθανασίου, γ. θαλάσσης, π. αναστασίου, γ. χάμπας, ν. οιχαλιώτη, ζ. ιωσιφίδης, π. παντελόπουλος κι ένας αντισεξουσιαστής από την κύπρο, την επιμέλεια της έκδοσης ανέλαβε το "εκδοτικό εργαστήρι *Quasimodo*", πραξιτέλους 1, 4ος όροφος, γραφείο 3, 4, κι όσο για τα κείμενα, εκφράζουν την άποψη του συγγραφέα τους όπως επίσης και την έφιππη σκέψη και δράση του εκδοτικού πάζλ που συνέθεσαν, γραμματοσυλλέκτης: γ. χάμπας, πόστ ρεστάντ 15 501, χολαργός, αθήνα, φωτ. εξωφύλλου: Scott Macley, κυκλοφορεί σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων κι η χρήση του είναι ελεύθερη.

